

Forslag til afgørelse fra generaladvokat ved Domstolen

Laila Medina

i sag C-449/25 | Serviciul pentru Imigrări al județului Bihor (Registreret partnerskab)

Pressemeddelelse nr. 129/26

Luxembourg den 17. september 2026

Generaladvokat Medina: Udøvelsen af den frie bevægelighed alene, uden at der reelt tages ophold i en anden medlemsstat, er ikke tilstrækkelig til at give anledning til en afledt opholdsret i henhold til EU-retten for en partner til en unionsborger, der er tredjelandstatsborger

En medlemsstats afslag på at indrømme en afledt opholdsret falder uden for anvendelsesområdet for EU-rettens bestemmelser om unionsborgerskab, når unionsborgeren aldrig har boet i den medlemsstat, hvor det registrerede partnerskab blev indgået, og når der ikke foreligger et afhængighedsforhold til partneren fra et tredjeland

I 2024 rejste en rumænsk statsborger til Italien med det ene formål at indgå et registreret partnerskab med sin britiske partner. Den rumænske statsborger vendte kort derefter tilbage til Rumænien. På dette tidspunkt var de to personer bosiddende i henholdsvis Rumænien og Australien, og ingen af dem var bosiddende i Italien. Seks måneder senere, i 2025, rejste hendes partner, den britiske statsborger, ind i Rumænien for at bosætte sig dér. Ca. tre måneder efter sin ankomst ansøgte hun om forlængelse af sin ret til midlertidigt ophold i Rumænien med henblik på familiesammenføring. Ansøgningen blev afslået med den begrundelse, at rumænsk ret ikke anerkender registrerede partnerskaber mellem personer af samme køn, og at den britiske statsborger ikke opfyldte de betingelser, der er fastsat i den rumænske lovgivning om familiesammenføring ¹. Hun indbragte tilbagesendelsesafgørelsen for den forelæggende ret, appeldomstolen i Oradea (Rumænien). Denne ret har forespurgt Domstolen, om artikel 21, stk. 1, TEUF er til hinder for, at Rumænien nægter at indrømme en opholdsret til en tredjelandstatsborger, med hvem denne unionsborger har indgået et registreret partnerskab i henhold til lovgivningen i en anden medlemsstat, hvor ingen af dem har haft ophold, med den begrundelse, at rumænsk ret ikke anerkender registrerede partnerskaber mellem personer af samme køn.

I forslaget til afgørelse, der blev fremsat i dag, **foreslår generaladvokat Medina, at Domstolen fastslår, at den omhandlede situation ikke falder ind under anvendelsesområdet for traktatens bestemmelser om unionsborgerskab, dvs. artikel 20 TEUF og artikel 21, stk. 1, TEUF.**

Hvad angår artikel 21, stk. 1, TEUF anfører generaladvokaten, at **denne bestemmelse giver unionsborgere ret til fri bevægelighed**, og at **enhver opholdsret for et familiemedlem fra et tredjeland følger af** den udøvede frihed. Generaladvokaten fremhæver endvidere, at de faktiske omstændigheder i sagen udgør en situation, hvor en unionsborger, efter at have udøvet sin ret til fri bevægelighed, vender tilbage til den medlemsstat, hvor vedkommende er statsborger, og søger at påberåbe sig disse rettigheder for at opnå opholdsret for sin partner, der er tredjelandstatsborger (en »U-vendingssituation«). Selv om **direktiv 2004/38 ikke omfatter sådanne »U-vendingssituationer«**, bør betingelserne for at indrømme en afledt opholdsret i værtsmedlemsstaten til en tredjelandstatsborger, der er familiemedlem til unionsborgeren, **finde anvendelse analogt**, da det i begge tilfælde er unionsborgeren, der har udøvet retten til fri bevægelighed og er referenceperson for en sådan afledt ret.

For at der kan opstå en afledt opholdsret i henhold til EU-retten i en »U-vendingssituation«, skal to kumulative betingelser være opfyldt. For det første skal unionsborgeren reelt have opholdt sig i en anden medlemsstat i overensstemmelse med betingelserne i artikel 7 eller 16 i direktiv 2004/38. For det andet skal der være opbygget eller konsolideret et familieliv

under dette reelle ophold.

I den foreliggende sag er **kravet om »reelt ophold« i henhold til artikel 7 og 16 i direktiv 2004/38 ikke opfyldt**, da den rumænske statsborger ikke tog reelt ophold i Italien – den medlemsstat, hvor det registrerede partnerskab med den britiske statsborger blev indgået – men rejste til Italien med det ene formål at indgå et registreret partnerskab, hvorefter den pågældende øjeblikkeligt vendte tilbage til Rumænien.

Endvidere **blev der hverken opbygget eller konsolideret et familieliv i Italien** i den forstand, hvori dette udtryk anvendes i O. og B.-sagen ². På tidspunktet for indgåelsen af det registrerede partnerskab havde den rumænske statsborger bopæl i Rumænien, mens hendes partner havde bopæl i Australien, og partneren ankom først til Rumænien ca. seks måneder senere. Der blev derfor på intet tidspunkt levet et fælles familieliv i Italien. Derfor er **den anden kumulative betingelse heller ikke opfyldt**. Selv om indgåelsen af et registreret partnerskab er en betydningsfuld retshandling, svarer den ikke til at have boet som familie i værtsmedlemsstaten.

Hvad angår artikel 20 TEUF anfører generaladvokaten, at der **ikke foreligger et afhængighedsforhold mellem den rumænske statsborger og hendes partner, som er anerkendt i Domstolens praksis**. Den tærskel, der følger af denne praksis ³, og som kræver, at et afslag på opholdstilladelse vil tvinge unionsborgeren til at forlade Unionens område som helhed, er ikke nået i den foreliggende sag.

Generaladvokaten konkluderer således, at **chartret om grundlæggende rettigheder ikke finder anvendelse i denne sag**, da situationen falder uden for EU-rettens anvendelsesområde; enhver beskyttelse af sagsøgerens ret til familieliv skal derfor søges i henhold til den europæiske menneskerettighedskonvention.

Generaladvokaten foreslår derfor, at Domstolen fastslår, at artikel 20 TEUF og artikel 21, stk. 1, TEUF, sammenholdt med direktiv 2004/38, der finder anvendelse analogt, skal fortolkes således, at disse bestemmelser ikke er til hinder for, at myndighederne i den medlemsstat, hvor en unionsborger er statsborger, nægter at indrømme en tredjelandstatsborger, med hvem denne unionsborger har indgået et registreret partnerskab i henhold til en anden medlemsstats lovgivning, en opholdsret på denne medlemsstats område med den begrundelse, at lovgivningen i den medlemsstat, hvori unionsborgeren er statsborger, ikke anerkender registrerede partnerskaber mellem personer af samme køn.

For fuldstændighedens skyld skitserer generaladvokaten en alternativ analyse for det tilfælde, at Domstolen måtte finde, at EU-retten finder anvendelse. De rumænske bestemmelser, der kræver bevis for forudgående ophold i en anden medlemsstat, stiller krav om, at parret har et fælles barn, og generelt nægter anerkendelse af udenlandske registrerede partnerskaber mellem personer af samme køn, forekommer i et sådant tilfælde at være uforenelige med EU-retten.

BEMÆRKNING: Generaladvokatens forslag til afgørelse er ikke bindende for Domstolen. Generaladvokaten har til opgave fuldstændig uafhængigt at foreslå Domstolen, hvorledes den pågældende sag skal afgøres. Domstolen indleder herefter sin rådslagning og afstemning. Dommen i sagen vil blive afsagt på et senere tidspunkt.

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Den Europæiske Unions Domstol spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt.

Retten har kompetence til at træffe afgørelse om anmodninger om præjudiciel afgørelse, der udelukkende henhører under følgende områder: 1) det fælles merværdiafgiftssystem (moms), 2) punktafgifter, 3) toldkodeksen, 4) tarifieringen af varer i den kombinerede nomenklatur, 5) kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning, eller ved forsinkelse eller aflysning af transportydelser eller 6) systemet for handel med kvoter for drivhusgasemissioner. Domstolen har kompetence til at behandle alle øvrige anmodninger om præjudiciel afgørelse.

Hverken Domstolen eller Retten træffer afgørelse i den nationale retstvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen

i overensstemmelse med Domstolens eller Rettens afgørelse, som på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikkeofficielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen. Fremstillingen af de faktiske omstændigheder og retsforskrifterne vedrører den relevante periode og er baseret på sagens akter.

[Forslaget til afgørelse](#) offentliggøres på webstedet CURIA på fremsættelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793.

Billeder fra fremsættelsen af forslaget til afgørelse er tilgængelige via »[Curia Web TV](#)« og via »[European Broadcasting Service](#)« ☎ (+32) 2 2964106.

Følg Domstolen online!

¹ Artikel 83, stk. 1, artikel 88, stk. 1, og artikel 88, stk. 3, litra b), i lovdekret nr. 194/2002.

² Dom af 12.3.2014, O. og B., [C-456/12 og C-457/12](#) (jf. også pressemeddelelse [nr. 32/14](#)).

³ Jf. f.eks. dom af 8.3.2011, Ruiz Zambrano, [C-34/09](#) (jf. også pressemeddelelse [nr. 16/11](#)).